

Dette synspunkt bekræftes endvidere af en gennemgang af de forskellige sprogudgaver af direktivets artikel 1. Bortset fra den tyske og den danske tekst, der begge bruger samme betegnelse i stk. 1 og i stk. 2, nemlig henholdsvis »Abgaben« og »afgifter« bruger alle andre sprogudgaver forskellige udtryk i stk. 1 og i stk. 2, nemlig henholdsvis »taxes« og »droits« på fransk, »taxes« og »fees« på engelsk osv. Udtrykkene »droits« og »fees« kan helt klart kun referere til afgifter, der udgør betaling for en ydelse.

Det er ganske udelukket at anse registreringsafgiften som en betaling for en ydelse, idet den beregnes på grundlag af motor-køretøjets værdi, nemlig, for tiden 105 % af værdien op til 57 400 DKK (svarende til 7 735EUR) og 180 % af resten af køretøjets værdi på registreringstidspunktet, inklusive moms.

(¹) af 28. marts 1983 om afgiftsfritagelse ved privatpersoners endelige indførsel af personlige ejendele fra en medlemsstat.

Sag anlagt den 16. april 2004 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik

(Sag C-179/04)

(2004/C 168/02)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 16. april 2004 anlagt sag mod Den Helleniske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Georgios Zabos, Kommissionens Juridiske Tjeneste.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Det fastslås, at Grækenland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/64/EF af 7. november 2000 (¹) om ændring af Rådets direktiv 85/611/EØF, 92/49/EØF, 92/96/EØF og 93/22/EØF med hensyn til udveksling af oplysninger med tredjelande, idet Den Helleniske Republik ikke har sat de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme direktivet, eller i hvert fald ikke har underrettet Kommissionen herom.

— Den Helleniske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Ifølge EF-Domstolens faste praksis kan en medlemsstat ikke påberåbe sig bestemmelser, fremgangsmåder eller forhold i sin nationale retsorden til støtte for, at forpligtelser og frister, der følger af fællesskabsdirektiver, ikke overholdes.

(¹) EFT L 290 af 17.11.2000, s. 27.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 3. marts 2004 af Simvulio tis Epikratias i sagen ELMEKA N.E. mod Ypourgos Oikonomikon

(Sag C-181/04)

(2004/C 168/03)

Ved dom afsagt den 3. marts 2004, indgået til Domstolens Justitskontor den 19. april 2004, har Simvulio tis Epikratias i sagen ELMEKA N.E. mod Ypourgos Oikonomikon forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- 1) Vedrører artikel 15, nr. 4, litra a), i Rådets sjette direktiv af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter – Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (Rådets direktiv 77/388/EØF), som der henvises til i direktivets artikel 15, nr. 5, leverancer til såvel fartøjer i rum sø, som mod betaling udfører passagerbefordring, som fartøjer, der benyttes i forbindelse med handels-, industri- eller fiskerivirksomhed, eller vedrører bestemmelsen kun leverancer til fartøjer i rum sø, hvorved, i sidstnævnte tilfælde, bestemmelsen i artikel 22, stk. 1, litra d), i lov 1642/1986 er bredere end direktivets bestemmelse med hensyn til den kategori af fartøjer, som befragtningen vedrører?
- 2) Kræves der, for at der kan ske afgiftsfritagelse i henhold til ovennævnte sjette direktivs artikel 15, nr. 8, at der er tale om levering af tjenesteydelser til selve rederiet, eller gives der også afgiftsfritagelse for tjenesteydelser, som leveres til tredjemand, når blot betingelsen om, at de udføres for at dække et umiddelbart behov i forbindelse med de under nr. 5 omhandlede fartøjer, dvs. de under nr. 4, litra a) og b), omhandlede fartøjer, er opfyldt?
- 3) Er det i henhold til de fællesskabsregler og principper, som gælder for merværdiafgift, tilladt, og i bekræftende fald under hvilke betingelser, at inddrive afgiften med tilbagevirkende kraft, når den kendsgerning, at den afgiftspligtige i det pågældende tidsrum ikke har opkrævet afgiften fra sin medkontrahent og således heller ikke indbetalt afgiften til myndighederne, skyldes, at den afgiftspligtige havde den opfattelse, at denne ikke skulle opkræve afgiften, og denne opfattelse var foranlediget af afgiftsmyndighedens handling?

Sag anlagt den 22. april 2004 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag C-188/04)

(2004/C 168/04)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 22. april 2004 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved K. Wiedner og G. Bambara.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 93/37/EØF⁽¹⁾ af 14. juni 1993 om samordning af fremgangsmåderne med hensyn til indgåelse af offentlige bygge- og anlægskontrakter, navnlig direktivets artikel 3, stk. 1, og artikel 11, stk. 3, 6 og 7, idet virksomheden ANAS SpA tildelte koncession på anlæg og forvaltning af motorvejen »Pedemontana Veneta Ovest« til selskabet Autostrada Brescia-Verona-Vicenza-Padova p.a. ved direkte koncession gennemført ved aftale indgået den 7. december 1999, som ikke forudgående blev offentliggjort ved en bekendtgørelse, uden at betingelserne herfor var opfyldt.
- Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Kommissionen er af den opfattelse, at koncessionen vedrørende anlæg og forvaltning af motorvejen »Pedemontana Veneta Ovest«, som blev gennemført af ANAS uden forudgående offentliggørelse af en bekendtgørelse, ikke er i overensstemmelse med bestemmelserne i direktiv 93/37/EØF, navnlig direktivets artikel 3, stk. 1, og artikel 11, stk. 3, 6 og 7.

Direktivets artikel 3 fastsætter visse bestemmelser vedrørende offentliggørelse på fællesskabsplan, når de ordregivende myndigheder indgår koncessionskontrakter om offentlige bygge- og anlægsarbejder i tilfælde af, at kontraktens værdi overstiger 5 mio. EUR. Det følger af direktivets artikel 11, stk. 3, at ordregivende myndigheder, som ønsker at anvende en koncessionskontrakt om offentlige bygge- og anlægsarbejder, skal tilkendegive deres hensigt herom ved en bekendtgørelse, som i henhold til artikel 11, stk. 7, skal sendes til Kontoret for De Europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer.

I betragtning af at kontrakten om anlæg og forvaltning af motorvejen »Pedemontana Veneta Ovest« har en værdi på ca. 350 mio. EUR, skulle den med sikkerhed have været gjort til genstand for en offentliggørelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

⁽¹⁾ EFT L 199 af 9.8.1993, s. 54.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 29. april 2004 af Special Commissioners i sagen Cadbury Schweppes plc og Cadbury Schweppes Overseas Ltd mod Commissioners of Inland Revenue

(Sag C-196/04)

(2004/C 168/05)

Ved kendelse afsagt den 29. april 2004, indgået til Domstolens Justitskontor den 3. maj 2004, har Special Commissioners i sagen Cadbury Schweppes plc og Cadbury Schweppes Overseas Limitid mod Commissioners of Inland Revenue forelagt De

Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

»Er artikel 43 EF, 49 EF og 56 EF til hinder for en national skatlovgivning som den i hovedsagen omhandlede, der under angivne omstændigheder bestemmer, at et selskab, der er hjemmehørende i den pågældende medlemsstat, skal beskattes af overskud i et datterselskab, der er hjemmehørende i en anden medlemsstat, hvor det beskattes med en lavere skattesats?«

Sag anlagt den 30. april 2004 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland

(Sag C-197/04)

(2004/C 168/06)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 30. april 2004 anlagt sag mod Forbundsrepublikken Tyskland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Kilian Gross, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4, stk. 1, litra b), i Rådets direktiv 95/59/EF⁽¹⁾ om forbrugsbeskatning af forarbejdet tobak bortset fra omsætningsafgift og i henhold til artikel 2, stk. 1, i Rådets direktiv 92/79/EØF af 19. oktober 1992⁽²⁾ om indbyrdes tilnærmelse af cigaretafgifterne, idet den har anvendt afgiftssatsen for finskåren tobak til rulning af cigaretter på tobaksruller, der sælges under navnet »West Single Packs«.
2. Forbundsrepublikken Tyskland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Efter Kommissionens opfattelse drejer det sig ved de på det tyske marked under betegnelsen »West Single Packs« solgte tobaksruller, som forbrugeren ved en simpel, ikke-industriel behandling kan skyde ind i et særskilt købt cigaretpapirhylster med filter, om cigaretter i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 4, stk. 1, litra b), i Rådets direktiv 94/59/EF, der tilsvarende skal afgiftsbelægges som sådanne.

De tyske retsfor skrifter er således ved anvendelsen af afgiftssatsen for finskåren tobak til rulning af cigaretter på »West Single Packs« i strid med artikel 4, stk. 1, i Rådets direktiv 95/59/EF, samt artikel 2, stk. 1, i Rådets direktiv 92/79/EØF.

⁽¹⁾ EFT L 291, s. 40.

⁽²⁾ EFT L 316, s. 8.